

KUCA BEZ SVETLA

I MUNGOSI I ZVAKE

Sve smo kupili. Sir, mleko, narandze, sanitar za kupatilo, sos za rostilj, sto grama kafe, masline, cokoladu, tri konzerve piva od 0,5l, smoki, kelj, paskanat, testeninu za supu, raviole sa pecurkama, spagete i krivudave rezance, tri pakovanja zvaka, krem sir, kecap i hleb.

Kasir me pita-“jel to sve?”, “treba Vam jos nesto?”, ja kazem-“ne”, on pita “zasto?”. Ima zelene oci. Od takvih ociju se uvek postidim. Smesim se kao dete i zajedno sa Janom izlazim iz prodavnice. Jednu paklicu zvaka odmah stavljam u dzep.

-Jel’ nismo nesto zaboravili?

-Samo mungosa.

-Pitacu u drugoj samoposluzi imaju li slucajno imaju mungosa.

Jan se smeje. Nisam sigurna sta da mu kazem. Pada mi na pamet Oto Tolnaj i njegova opsesijama ruzicastim flamingosima.

Na putu od kola do dvorista jedno komsijsko “dobro dan, kako ste?”, ne cekamo odgovor, niti ga dajemo na isto. “Kod koga je kljuc”, pita Jan, “kod tebe“, odgovaram, pridrzavam kese, dobijam poljubac u obraz i ulazimo u kucu.

Dok raspripremam hranu u frizider, on capka okrajak hleba. “Gladan?”, pitam, odmahuje glavom i otvara smoki.

Uzimam kesu sa stvarima za kupatilo, iz nje vadim sundjer za sudove i usput ga stavljam na sto. Jan ispruzi ruku i prepreci mi put. Desnom rukom me privuce sebi i smesti me u krilo. Svaki poljubac, svaki zagrljaj ili mazenje po kosi završava se u krevetu. Znajuci to, spustam kesu na prag kupatila i skidam snalu sa kose.

Kuca je mala. Jedna prostorija i kupatilo. Kucica, zapravo. Sudopera je uz prozor, do sudopere sporet, zatim polica sa hranom i zacinima, uz nju frizider. Nekoliko santimetara od frizidera je sto, odmah do stola vrata od kupatila i zid. Sa druge strane je krevet, sto sa racunarom i stalaza za odecu. Do stalaze civiluk, zatim ulazna vrata. Naspram ulaznih vrata je zid uz koji je stao samo jedan ormar. Sve je tu, kao u kutiji sibica. Malo i pripijeno, zgusnuto.

Majice smo skinuli sedeci na stolicama. Ustajemo i skidamo pantalone. Pri skidanju ne prestajemo da se ljubimo. Jan me spusta na krevet i nogom vuče cebe. U nasoj kuci je stalno hladno. Sunce sakriju okolne visoke kuce i brdo obraslo kiselim drvetom. Ono malo svetla koje dopre do zidova, ne prodire kroz jedini prozor na kuci jer je nizak.

Ostajemo na krevetu i cutimo. Lezimo na leđima i drzimo se za ruke. Na radiju citaju horoskop. Moj nije tacan. Posle takve tisine obavezno uslede “pitalice-pitalice”, igra koju smo nas dvoje smislili. Jan se ceska po obrazu. Nasmesa se pre nego sto ce postaviti pitanje:

-Kako se zove Siljin pas?

-Pluton. Balerina iz Cipelica?

-Ne znam. Valjda... Pirueta?

-Jeste. Ajd’ dalje.

-Sta su hife?

-Jel’ ima veze sa pecurkama?

-Tako-nekako.

-Znam, znam. One male kesice sa semenom na gljivama. Za razmnozavanje. Nesto kao prasnici, jel’?

-Aha.

-Ko je pisao "Vlak u snijegu"?
Jan se smeje.
-Dobro si to iskopala. Mate Lovrak.
Jutimo neko vreme. Jan mi poljubi ruku.
-"Mala, ispala ti kosa", "zadrzi je, i onako nemam sitno"?
-"Mi nismo andjeli". Sastojci tatar sosa?
-Aa, to je vec nisko, nisko i pokvareno!
-Ne znas!
-Pokvareno! Kako bi bilo da te ja pitam sta je pajser?
-Velika metalna mocuga za vadenje eksera, odvajanje dasaka i slicno. Vidis da znam. Sad ja.

-A, ne! Kazna za bezobrazluk- prepustas pitanje meni. Bubnjar Sepulture? Molim?! Ne znas?!
-Ne znas ni ti. Aj' na kupanje!
-'Ocu, ako mi ukljucis grejalicu.

Obuvam patofne i odlazim u kupatilo. Za to vreme se Jan greje pod cebetom. Rodzer, lenj i pospan macor lezi na stolici. Promeskolji se. Jan utrcava u kupatilo, puni kadu, uzima sa police penu za kupanje. Ulazi u vodu. Sedim na sudoperi i krisom pusim njegove cigarete. Mogla bih popusiti citavo paklo dok se on okupa. Jan voli vrelu vodu, i u punoj kadi moze da provede po sat-dva, sve dok se voda ne ohladi. Kraj sudopere je kanta za djubre. Ako slucajno izadje, ubacicu cigaretu u nju. Prozor je otkrnut, da ne zadimim previse. Rodzer me gleda.

Jan peva neku pesmicu, zapravo- mumla. Cujem jak zamah. To znaci da je pokvasio glavu i brzo je izronio iz vode. Ne voli da kvasi lice. Uzimam iz drvene cinijice na rerni zvake, stavljam dve u usta i sedam na pod pored kreveta. Listam Enciklopediju zivotinjskog carstva. Po ko zna koji put citam o mungosima.

Jan izlazi iz kupatlia u frotirskom ogrtacu i nosi grejalicu sa sobom. Nasmesi se videvsi me sa enciklopedijom. Ne spominje mungose pred Rodzerom.

-Pokvarices zube sa tolikim zvakama.

Rodzer se promeskolji, pogleda me, zatim sklopi oci.

Uvece, pred spavanje, nosicu dvokraki strah: da necu stici da stavim zvaku u usta pre nego sto se Jan probudi pa mi po dahu oseti da sam pusila i da cu sledeceg dana dobiti malog hitrog stvora i tako ubiti san, titravost koja zavlada mojom malom kucom kada ostanem sama. U polumraku kuce za nas troje.

II

CIGARETA ZA DOBROJUTRO I ZEMUNSKA KISA ZA DOBARDAN

Skupljena sam u klupko, mirisljava i mirna. Nepomicna. Sve je tu kao i sinoc. Casa od soka, prazan tetrapak jogurta, grickalica, limun, pinceta, Oksfordski recnik, tepsija sa gibanicom na rerni, dogoreli indijski stapici, puna piksla, na monitoru diskete i jucerasnja posta. Krevet spremljen i zategnut. U pola sedam, dok je kroz zemunske prozore dopirao miris spavacica, dremeza i sna, otkljucavajuci vrata, mislila sam jedino na taj komad namestaja, na posteljину, moj jastuk, niske nogare i crveni pokrivac na koji cu leci, grajickom pokriti noge, a pod gornji deo zavuci hladne dlanove. Lezim na levoj strani. Ledja pripijam uza zid. Tako osvajam ceo prostor. Vidim ceo stan, a zid podupirem ledjima. Kolena su mi skupljena uz grudi, pucketam noznim prstima. Povremeno izvucem ruke i priblizim ih nosu. Volim miris tudjeg tela na svojim dlanovima.

Noc je bila sveza. Uz neznan poljubac pri izlasku iz njegovog stana, dao mi je svoju kosulju. Ne skidam je. Rubovi mi dopiru do kolena. Rukave sam zavrnila tri puta. Smesim se. Jedno krupno musko telo je nocas bilo moje.

Kada se završi noc nalik prethodnoj, ne osećam nista. Ni kakanje, ni krivicu, niti strast. Potrosim zelju do jutra. Ne očekujem da me nazove, kako bi mi rekao da mu treba i da zeli opet da me vidi. Kroz neko vreme mi pocne nedostajati Jan. Samo praznina u stomaku pocne da me zulja. Onda Jan dodje i moju tajnu pojede zaborav.

Sedim na krevetu, uključujem radio i pojačalo. Ne citam, ne pijem kafu, ne tuseram se. Prvo čekam da praznina prodje.

Spustam se ponovo na krevet, zatvaram oči. Volim da mazim ljude po licu i iza usiju. Volim muske grudi i stomak. Svakog trosim samo po jedanput. Da se miris na meni ne ustali.

Ustajem i rastvaram kasicicu multivite u časi vode. Na radiju je emisija o rizicnoj trudnoći. Zovem redakciju, ne uključujem se u program, samo ostavljam pitanje o etimologiji termina *carski rez*. Obuvam patike, uzimam novčanik i izlazim iz kuće. Nebo je crveno. Obecava kisu.

Zastajem na pragu, zatim sednem i priljubim kolena uz grudi. Osećam flanel kosulje na koži po grudima, stomaku, laktovima. Kroz neko vreme će se moji mirisi stopiti sa mirisima na njoj. To me preseće. Ustanem i izađem na ulicu.

Nebo je sve tamnije. Široki rukavi mi miluju zglobove. Volela bih da su uski, da ih stegnem. Ulica je duga, kao i svaki dan. Nizbrdo do Senskog trga. Četiristo grama mlevenog mesa, kakao i preliv za spagete. Kasir me pita: "zar po ovakvom nevremenu?". Ne razumem pitanje, samo se nasmesim na njegov zelenkasti pogled. Pakujem hranu u kesu, on mi vraća kusur. Prilazim dlan na vrata prodavnice i gledam kako se nebo otvara. Vetar nosi precvala cvasti lipa sa Kalvarije, u daljini se zaljubljuje crkveno zvono. Osetim muski miris na kosulji i naježim se. Dodiruje mi grudi. Stojim na stepenistu. Dodiruje mi lice, vrat, platno kosulje viori na vetru, mazi mi kukove. Asfalt pulsira, dve bolnicarke u belim klompicama pretrčavaju ulicu, poprskaju ih autobus.

Patike su mi mokre. Kosa takodje. Setim se da sam zaboravila hleb. Ulazim ponovo u prodavnicu. Voda mi se sliva niz nos i celo. Kosulja je skroz mokra. Pripila mi se uz telo. On mi se pripio uz telo. Ljudi se sakrivaju od kise. Ja ne znam kako da se sakrijem od strasti koja mi ponovo struji ispod kože. Ne znam kako da se otrgnem mirisu koji me sve jace obavlja.

Izlazim napolje. Pomislim, moram biti stvarno luda da po takvom pljusk krenem kući. Oko mene se tiskaju pokisla frizura, devojke koje kasne u školu, sveže oprani blejzeri, starice sa mirisom humusa za saksijsko cveće, dunavski ribari i akt-tasne. Prija mi sto su tu. Ljudi su smesni kada beže od kise. Mrste se, skupljaju, grce ruke, ubrzavaju korak. Sedim na stepenistu. Prijaju mi flanelski dodiri. Izvlacim konce iz sortsa od teksasa. Ustajem. U levoj ruci nosim zutu kesu sa hlebom, u desnoj sve ostalo. Ne usudjujem se da pogledam, ali sam sigurna da mi se kroz platno ocrtavaju bradavice. Pljusak je hladan, on me greje, svuda je po meni. Penjem se Ugrinovackom ulicom, sliva se bujica vode, lisca i peska, na semaforu preskacem baru. Kraj mene prolazi devojka sa kisobranom, gleda me, kao da zna, gledam i ja nju, kosa joj leprsa na vetru, krajevi postaju vlažni, devojka se gubi u koloni koja na trotoaru zuri do autobuske stanice. U izlozima uz ulicu promicem pored lica koja se pitaju hoće li pljusak stati do kraja radnog vremena. Ja se borim između želje da ostanem sto duže na pljusk i želje da prekinem osećaj koji me plasi, skinem kosulju i istuseram se, legnem, zaspim i ocistim od prethodne noci. Pored radnje sa bizuterijom usporavam korak, shvatam da se smesim, zapravo, nosim muski osmeh na licu, poprimam njegov korak, drhtim, sorts mi postaje mali, zateže me, pece me, kao da je natopljen vrućom vodom, u tempu pljuska prepoznajem ritam njegovih kukova, pritisak na preponama, lagano meskoljenje oko pupka, otkopčava mi dugmad. Pred vratima me čeka Rodžer, skupljen i moker. Otključavam vrata, voda sa nadstresnice mi se sliva niz ledja, osećam dva pulsa, moj i njegov. Uzimam macora u narucje, unosim ga u kuću. Ostavljam kese na frizideru, izuvam patike, ostavljam ih kraj vrata, obuvam patofne. Vadam peskir iz stalaze, brisem macora i palim cigaretu. Sedimo na podu, naslonjeni na krevet, macor drhti i na prekide prede, ja povlacim duge dimove. Rodžer je siguran da cu se vratiti svaki put kada izađem napolje. Prija mi sto mi veruje. Volim sto malenost moje kuće pruža mesto samo za nas troje i volim sve ljude koji u moju kuću nikada nisu usli.

III PATOENE

Prodinstan luk, sitno seckan krompir, pola pakovanja celih sampinjona. Od zacina so, tomillo, colorante, alimentario, zatim parmezan i slatka pavlaka. Za pola sata cu dodati jedno umuceno jaje i saku sitno seckanog kikirikija.

Jan spava.

Sedim na podu, naslonjena na nas krevet, prljava od spremanja rucka, cupava, pijem kafu, seckam clanke iz novina. Pantalone su mi otkopcane, stan je u haosu. Prelistavam Enciklopediju zivotinjskog carstva i krisom pusim Janove cigarete. Probudicu ga za sat vremena. Petnaest minuta pre toga, izluftiracu kucu.

Ustajem i skidam grudnjak, zuljaju me zice na korpama. Skidam i bluzu da ne pokupi miris dinstane hrane. Pred ogledalom vezbam sarmantan, tajanstven, zenski osmeh. Najbolje izgleda u poluprofilu. Onda mi se vide rupice na obrazima i obrve mi deluju ljupkije, smirenije. Grupisem na frizideru dvesta grama cokolade, mleko, puter i slag. Posle rucka cu spremiti toplu cokoladu.

Jan spava.

Uzimam kozervu piva, sedam na pod i kafenom kasicicom gulim sedefastobeli lak sa noktiju.

Vrucina mi lepi farmerke uz noge. Stezu me oko struka. Skidam i njih, skidam sve. Ostajem u patofnama broj trideset pet.

Vracam se pred ogledalo i stavljam maskaru. Podizem kosu u pundju. Zvoni telefon. Nebitan covek, izgovaram unapred spremljen izgovor; *u guzvi sam, rintam, cucemo se*.

Oblacim sorts i majicu sa dugim rukavima. Iznosim ves pred vrata. U patofnama se propinjem do visoke zice. Jedan kraj je privezan za stablo tresnje, drugi za gredu pobodenu u komsijin travnjak. Osecam jorgovan. Osecam da nailaze suncani dani.

Vracam se u kucu. Mirisem na spremanje rucka. Skidam se i izuvam patofne. Za petnaest minuta probudicu Jana. Do tada cu se istusirati. Pod mlazom mlake vode, razmislim sta je kasko osiguranje vozila. Smislim pitanja za "pitalice-pitalice". Brisem se na brzaka, priblizavam grejalicu sebi i oblacim kratku zutu haljinu.

Nasucu casu vode u serpu kroz neko vreme. Za sada sedim i inventarisem cinioc mog i Janovog spokoja u cetiri zida sa niskim plafonom. Poster, fotografije lepljene po zidu selotejpom, minijaturne drvene i plasticne violine, ikebana od trske, kutija sa fotografijama. Jednom nedeljno zagnjurim u kutiju i potvrdim uspomene na stepenice ranijih godina koje sam pretrecala samo da bih stigla ovde, u kucu bez svetla, sa majusnim prozorima i pogledom na visoke zidove susednih kuca. Da bih cuvala nju, Jana i Rodzera. Kao Kerber.

Jan se okrece na stranu i navlaci cebe preko glave. Oci kapci mu titraju. Saginjem se da na brzaka obujem patofne. Voli da ih vidi na meni. U desnoj patofni spava Rodz.

Jan spava.

Rodzer spava.

Rodzer u patofni, Jan ispod cebeta.

Svo troje u istom mraku.